

2. Pinsedag. 13. juni 2011. Vestervig (Ashøje). 10.30. Provstigidstjeneste.

Johs. 3,16-21: Thi således elskede Gud verden.

Det er 2. pinsedag – på Ashøje og i Jerusalem.
Apostelen Peter er gået uden for byen. Væk fra det hele.
Ud i Guds frie natur, hvor han er fri for at være sammen med en masse mennesker,
og hvor han har ro til at tænke over alt det, der foregik i går.
Han husker på alle de gange,
hvor hans Herre og Mester, Jesus, gik bort fra folkeskaren.
For at være alene med sig selv, sine tanker,
og ikke mindst for at være alene med Gud.
Det er det, Peter har brug for nu: at være alene med Gud!
I går holdt han sin store pinseprædiken,
i dag holder han en mindre for os her på Ashøje.

Der skete så meget i går. Det var overvældende.
Følelser. Tanker. Ånd. Guds nærvær. Guds kraft.
Jeg har aldrig oplevet det sådan før.
I tre år har jeg været sammen med Jesus.
Hørt på ham. Lyttet til ham. Lært af ham. Troet på ham.
Fornægtet ham. Beundret ham. Hadet ham.
Det har ikke altid været let at blive klog på Jesus.
Men det var nok ikke Jesu fejl.
Snarere var det mig, Peter, der manglede indsigt –
Helligåndens indsigt!

Og nu? Hvad var det egentligt, der skete i går, pinsedag?
Ja, det må jeg fundere lidt over.
Jeg forstår det stadig ikke rigtigt,
men jeg har mærket Guds nærvær som aldrig før.
Jeg troede, jeg kendte Jesus; jeg troede, jeg kendte Gud.
Når jeg nu tænker efter, så var jeg jo blevet helt varm indeni.
Det var, som om jeg oplevede Gud på en hel ny måde.
Jeg så Jesus i et helt nyt lys: *Han er jo lyset, der er kommet til verden.*
Guds varme gennemstrømmede mig
– som når et barn slår sine arme omkring min hals,
giver mig et knus og siger: "Jeg elsker dig!"
Det var sådan en varme, jeg følte i går.
Og det var da vist den varme, som gjorde,
at jeg med glæde kunne fortælle om Jesus.
Men jeg kom også til at svede, for den indre varme skulle jo ud!
- Og de andre apostle og disciple oplevede det vist på samme måde,
så vidt jeg kunne se og forstå.
Vi fik alle en uforklaring indre drivkraft.
Det var, som om det boblede indeni os,
så vi måtte sprænges.
Vi har vidnet om Jesus på en måde, som var utænkeligt pinselørdag.

Ja, ikke blot det.
 Også en del af de mange mennesker,
 som stimlede sammen omkring os,
 var blevet berørt af Guds Ånd,
 for Guds Ånd havde rørt ved *dem*.
 Det var underligt.
 Nogle af dem, der mødte os,
 da vi var blevet fyldt med Helligånden,
 hørte os tale i et sprog, de forstod.
 Vi forstod ikke selv, hvordan det kunne ske.
 Men det er måske sådan, det er:
 at Helligånden bruger os og
 giver os mod og kræfter i situationer, vi ikke selv er herre over.
 Kan det mon tænkes, at det er Helligånden,
 der tager vore ord og lægger dem i andre menneskers hjerter,
 så de fatter noget af, hvem Jesus fra Nazareth egentlig er?
 så de fatter, hvor stor en Gud, Jesu himmelske Far er?
 Det var da vist nok det, der skete i går.

Jeg er stadigvæk en smule forstumlet indeni – både i mit hoved og mit hjerte.
 Jeg forstår slet ikke, at jeg kunne holde prædiken om Jesus;
 at jeg kunne sige noget i det hele taget,
 og da slet ikke noget, som folk kunne forstå.
 Men i går, da jeg stod der med den indre glød og varme,
 da huskede jeg en profeti, som profeten Joel kom med.
 Pludselig forstod jeg, at det nu var gået i opfyldelse:
*"Det skal ske i de sidste dage, siger Gud:
 Jeg vil udgyde af min ånd
 over alle mennesker.
 Jeres sønner og døtre skal profetere,
 jeres unge skal se syner,
 jeres gamle skal have drømme."*

Det er jo fantastisk! Gud vil noget med mennesker.
 Han vil fylde dem med sin Ånd, så de oplever ham, mærker ham
 - og han vil give deres liv perspektiv!

Og Joel tilføjer: *"Enhver, som påkalder Herrens navn, skal frelses."*
 Gad vide, om det også gælder dem, der ikke er af jødisk herkomst?
 Det gør det sikkert.
 For nu kommer jeg i tanke om,
 at jeg engang mødte farisæeren Nikodemus,
 (det var ham, der i ly af mørket kom til Jesus;
 måske var han bange for, at nogle skulle se ham,
 men det kan jo også være,
 han kom, fordi man snakker så godt om natten).

Han fortalte mig, at Jesus havde talt med ham om Ånden,
 det evige liv og Guds kærlighed.

Og så havde han sagt, at Gud elsker verden.
Verden! Er det jøder og alle andre mennesker?
 Det må det vel være!
Verden! Er det ikke alle de mennesker,
 der har gjort oprør mod Gud?
Verden! Er det ikke alle os, der har gjort oprør mod Gud?
 Jo, det er det vist.
 Selv om jeg hedder Peter,
 selv om jeg for det meste har styr på tingene,
 selv om jeg er jøde,
 og selv om jeg er kaldet af Jesus selv til at være apostel,
 ja, så må jeg jo også bekende,
 at jeg fejlede og svigtede så mange gange i de tre år,
 hvor Jesus tog mig og de andre med på vandring.

Jo, verden, - det må være alle os egoister,
 der har syndet og gjort oprør mod Gud.
 Så vidt jeg husker, sagde Nikodemus det sådan her:
*"Gud elskede nemlig verden så højt, at han gav sin eneste Søn, for at enhver, der tror
 på ham, ikke skal gå fortabt, men få det evige liv."*

Gud elskede verden.
 Det var det, Jesus lærte os.
 Det var det, Jesus viste os.
"Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør,"
 bad Jesus på korset for sine fjender.
 Det er vist kun *kærligheden*,
 der kan få sådanne ord over en korsfæstes læber!

Tør jeg vove at tro,
 at Helligånden vil give mig den samme kærlighed?
 Jesus sagde jo, at vi skal elske vore fjender.
 Der er svært.
Men når I får kraft fra det høje, sagde Jesus.
 Jeg beder om, at jeg må få den kraft til at elske mine fjender.
Gud gav sin eneste Søn, sagde Jesus også til Nikodemus.
 Ja, jeg er godt klar over, at Jesus er enestående.
 Han står ene og alene.
 Ingen er som han.
Faderen har sendt mig, sagde han til os.
 Jeg – og de andre forstod det nok ikke helt dengang.
...og jeg går bort til Faderen, sagde Jesus til os flere gange.

Det **er** gået op for mig, at Jesus er som sin himmelske Far,
 at de to er ét,
 at når Jesus talte til os, så var det Gud, der talte til os.
 Når Jesus underviste os, så var det Gud, der underviste os.
 Og når vi forstod lidt af det,
 ja, så vil jeg jo i dag sige,

at det var Helligånden,
 der gjorde det begribeligt for vore sind og hjerter.
 Og i går – pinsedag – ja,
 så gav Gud mig og de andre brødre ord i munden,
 så jeg havde en følelse af, at det var Guds egen Ånd,
 der talte igennem mig.
 (Jeg kunne i hvert fald ikke have fundet på at sige, hvad jeg sagde).

Skal jeg være helt ærlig,
 så har jeg ofte tænkt på,
 hvorfor Gud egentligt sendte sin Søn til verden.
 Han var jo ikke Israels jordiske konge, sådan som vi havde håbet.
 Men efterhånden er det ved at gå op for mig,
 at når Gud lod Jesus opstå,
 at når graven ikke kunne holde ham,
 så måtte det være for vores skyld;
 så måtte det være, fordi Jesus har noget med frelse at gøre.
Enhver, som påkalder Herrens navn, skal frelses
 forkyndte jeg i går for de mange mennesker.
Det er den frelse, der er knyttet til Jesus.
 Det var også det, som jeg vidnede om over for de utallige mennesker,
 der i går fik et stik i deres hjerter,
 da de hørte Ordet,
 da Helligånden brugte mig som sit redskab.

Det må være Helligånden,
 der på en eller anden måde rørte ved dem,
 så de indså, at de var syndere, der var på vej bort fra Gud.
 På vej mod den evige fortabelse.

Det var jo det, som Jesus havde hvasket Nikodemus i øret,
 at enhver, der tror på Jesus, ikke skal fortabes.

Frelse, det må jo så være noget med at undgå noget forfærdeligt;
 det må være at blive befriet fra at gå til i mørke og undergang;
 ja, det må være noget med at gå fra én tilstand til en anden;
 det må være noget med ikke at blive opslugt af mørket for tid og evighed.

Frelse, det må være noget med at holde sig til sig Jesus,
 at klynge sig til ham,
 at tro på, at han har åbnet døren til Guds Rige,
 at han med sin død på korset har gjort alt det godt,
 som jeg har gjort skidt!
Frelse, der må også betyde,
 at Jesus har løftet nogle byrder fra vore skuldre.
 Og det har jeg, Peter, jo selv oplevet.
 Jeg havde det rent elendigt efter,
 at jeg havde fornægtet ethvert kendskab til Jesus.
 Og når jeg havde syndet mod Jesus ved at fornægte ham,

kunne han så tilgive mig?
 Og i begyndelsen troede jeg jo heller ikke på,
 at han var opstået.
 Men så begyndte det at nage i mig:
 når jeg skulle møde Jesus,
 ville han så tilgive mig,
 tage syndens og skyldens byrde fra mig?
 Tak Gud! Jesus mødte mig.
 Han tilgav mig. - Åh, hvor det lettede. – Det må være frelse!
 Jeg fik lov til at fortsætte i min tjeneste – som en tilgivet synder!

I går, pinsedag, havde ikke blot vi,
 der var blevet fyldt med Helligånden, travlt!
 Det havde Gud også!
 Helligånden havde rørt ved utallige mennesker
 (nogle siger, at der var op mod tre tusinde).
 Og de spurgte: "*Hvad skal vi gøre, brødre?*"

Jeg svedte! For hvad var næste skridt?
 Det må være Helligånden,
 der hviskede det til mig, som jeg sagde:
 "*Omvend jer og lad jer alle døbe i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse,
 så skal I få Helligånden som gave.*"

Jeg forstod, at dåben er den normale indgang til Guds Rige,
 at Gud igennem dåben skænker os frelse,
 giver os syndernes forladelse,
 og at vi ved Helligånden får hjælp til at leve i troen på Jesus,

*for "således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver,
 som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv."*

--- Og nu vil jeg, Peter, gå tilbage til mine brødre og søstre på Ashøje og sammen med dem takke vor treenige Gud. AMEN.